

CYRUS MOORE

DE ANALIST

THRILLER

BBNC uitgevers
Rotterdam, 2010

PROLOOG

16 november 2007

‘Wat zegt je intuïtie?’

‘Dat ik gelijk heb. Maar Larry steunt me niet. En dat is een probleem.’

‘Larry weet niet waar hij het over heeft.’

‘Dat is misschien zo. Maar hij is wel mijn baas.’

Charlie nam een slokje wijn en zette het glas met een klap op de tafel. ‘Houd voet bij stuk en Larry zal je respecteren. Zonder zijn respect kun je het wel schudden.’

‘Als ik in deze kwestie maar niet in de steek word gelaten. Ik vrees dat ik dan te beklagen ben.’

‘Dat ben je toch al, maatje. Wie de toekomst probeert te voorspellen, gaat geheid een keer op zijn bek. Maar in deze business doen morele overwegingen er niet toe. Als je in dit spel wilt winnen, moet je mijn drie regeltjes volgen.’

Een serveerster kwam de bestelling opnemen. Charlie stuurde haar met een handgebaar weg. ‘Regel één is dat je staat voor datgene waar je in gelooft... je reputatie is het enige wat je hebt,’ verklaarde hij. ‘Regel twee is dat je je eigen weg moet gaan... als je niks origineels weet te bedenken, houd dan je mond. En regel drie...’ Hij wierp een schichtige blik naar links en rechts, boog zich naar voren, keek Niccolo strak aan en zei: ‘... vertrouw niemand in deze business. Het zijn allemaal leugenachtige smeerlapen.’

HOOFDSTUK 1

2 maart 2006

Niccolo liet de telefoon een keer overgaan. Hij dwong zich ertoe. Pas na de vierde keer nam hij op.

‘Niccolo Lamparelli? Met Larry Sikorski.’ Een zware, barse stem. ‘We zijn zeer ingenomen met uw thema-artikel over Ultrafone. Uw analyse stemt beslist tot nadenken. En dat BBC-interview van vorige week was ook erg indrukwekkend.’

‘Bedankt...’

‘We bieden u een baan aan bij Saracen Laing.’

Saracen Laing! Niccolo haalde diep adem. Hij moest kalm overkomen terwijl hij bijna duizelig werd van blijdschap. ‘Wat voor baan, meneer Sikorski?’ vroeg hij.

‘Beursanalyses. U heeft dat ook voor de *Financial Telegraph* gedaan. Nu gaat u dat voor ons doen.’

‘En...’

‘Hoeveel we u bieden? Nou ja, ik vrees dat ik niet in de gelegenheid ben om aan uw basissalaris te sleutelen. Ons plafond is honderd-duizend pond. De bazen in New York trekken aan de touwtjes. Ze willen de vaste lasten zo laag mogelijk houden.’

‘Ik begrijp het.’ Niccolo telde tot tien – heel langzaam.

Nog voordat Niccolo uitgeteld was, zei Sikorski: ‘Maar aan het eind van uw eerste jaar krijgt u hoe dan ook uw bonus. Dat garandeer ik u.’

‘Waar moet ik dan aan denken?’ vroeg Niccolo voorzichtig.

‘Honderd procent.’ Het klonk kortaf, en het had iets definitiefs.

Tweehonderdduizend pond per jaar. Een obsceen bedrag. Niccolo merkte echter dat hij er meer uit kon halen. ‘We hebben een deal als u mij de eerste twee jaar een bonus van honderd procent garandeert.’

‘Honderd procent in het eerste jaar. Vijftig procent in het tweede.’

‘Hm,’ zei Niccolo. Hij deed alsof.

‘Ik vrees dat u mij vandaag nog uitsluitel moet geven. Ik heb hier genoeg kandidaten die dat aanbod niet laten schieten.’

‘Toch wil ik er eerst een paar dagen over nadenken.’ Goeie genade, Lamparelli, ben je helemaal gek geworden?

‘Vergeet niet dat dit het minimum is wat u gaat vangen,’ zei Larry Sikorski snel. ‘Boven op de gegarandeerde bonus mag u rekenen op een discretionaire bonus. Als u het spel goed speelt, kunt u volgend jaar om deze tijd een bedrag van pakweg een miljoen verwachten. Daarna is er geen limiet meer aan uw inkomen. Ik kan u onfatsoenlijk rijk maken, jongeman. Neem de tijd. Denk erover na. Maar ik wil wel dat u mij aan het eind van de dag terugbelt.’

‘Ik accepteer het aanbod,’ zei Niccolo. Hij glimlachte zelfverzekerd.

‘Geweldig. Ik stuur u de papieren vanavond nog op. Zodra ik het ondertekende contract binnen heb, bepalen we de datum waarop u aan de slag gaat. Ik wil u zo snel mogelijk aan boord hebben. Er komen enkele grote deals aan.’

‘Ik verheug me erop, Larry.’

‘Welkom bij Saracen Laing,’ Sikorski hing op.

Niccolo legde de telefoon neer en schreeuwde ‘Yes!’ tegen de kamer waar zich verder niemand bevond. Larry Sikorski was immers geen gewone investeringsbankier. Hij zat al dertig jaar in het vak en werd zeer gewaardeerd in de bankwereld. Zijn naam werd in één adem genoemd met de grootste en meest prestigieuze deals. In zijn business was hij het neusje van de zalm. Niccolo kon het maar niet geloven...

Bij een smal steegje achter de Bank of England leidt een met keien geplaveid, kronkelend pad naar een oude herberg. Sinds 1847 was de Moneypincher’s Inn favoriet bij iedereen die wat voorstelde in de bankwereld. Vroeger was de hoektafel gereserveerd voor speciale gasten. Zelfs de bankpresident at daar vaak. Hij rookte er zijn sigaar, dronk van zijn cognac en dobbelde er. Anderhalve eeuw later is er veel veranderd in de favoriete stek van de toenmalige bankpresidenten. Waar vroeger in de grote open haard het houtvuur knetterde, staat nu een eenzame kaars. Slanke, wijsneuzige serveersters – de meesten met een buitenlands accent – hebben de rondborstige Engelse barmeiden uit de negentiende eeuw vervangen. En de Lon-

dense ale's moesten langzaam plaatsmaken voor dure Franse wijnen. Maar de hoektafel is nog steeds gereserveerd voor speciale gasten.

Een zwarte taxi reed langzaam naar de herberg. Voorzichtig manoeuvreerde de chauffeur zijn auto door het steegje en stopte voor de grote eiken deur. Iemand in een duur pak stapte uit, liep de Money-pinchers' Inn binnen, deed zijn overjas uit en overhandigde die aan een keurig geklede receptionist.

'Fijn u weer te zien, meneer,' zei de eerste kelner. Ingetogen ging hij hem voor naar de hoektafel. 'De doctor verwacht u. Ik laat hem weten dat u bent gearriveerd.'

'Bedankt, Pierre. Maar breng me eerst een bloody mary, oké? Graag pittig.'

'Natuurlijk, meneer.'

Even later kwam zijn drankje. De man in het pak nam er een slokje van en keek op zijn horloge. Het was tien voor twaalf 's middags. Hij voelde dat iemand een hand op zijn schouder legde. Hij keek om. Een bebaarde heer met rimpels in zijn voorhoofd, dikke wenkbrauwen en een bril met dun montuur keek op hem neer. De man in het pak stond op en gaf hem een hand. 'Dr. Picton?' vroeg hij.

'Ja,' zei Picton. 'Bedankt dat u gekomen bent. Ik geef in mijn vak de voorkeur aan persoonlijk contact, zoals u begrijpt.'

De man in het pak knikte. 'Dat voorkomt misverstanden.' Hij nodigde Picton uit om plaats te nemen.

Picton gebaarde naar de eerste kelner. Even later verscheen een ober die discreet twee in leer gebonden menukaarten op de tafel legde en weer wegliep.

'Mijn cliënt investeert veel geld in uw project,' begon Picton. 'We rekenen erop dat uw mensen geschikt zijn, de juiste beslissingen nemen en niet bezwijken als ze onder druk gezet worden.'

'Natuurlijk.'

Picton schoof de menukaarten weg en legde zijn armen op de tafel. 'Mijn contacten zijn geïnteresseerd in uw voorstellen. We hebben het over een miljard dollar. Geld waarover u kunt beschikken.'

De man in het pak keek vluchtig over zijn schouder. Ze waren echter nog de enige klanten. Het personeel was druk bezig met de voorbereidingen van de lunch.

'Dat is veel meer dan ik aanvankelijk dacht, dr. Picton.'

'Kunt u dat niet aan? Begrijpelijk.'

‘Dat zei ik niet,’ snauwde de man in het pak. ‘Ik zei dat het meer is dan ik verwacht had.’

‘Oké. Stel dat we akkoord gaan met uw voorstel. Hoe snel zien mijn mensen iets terug van hun investering?’

‘Dat is een ingewikkelde zaak. Niemand wordt van de ene dag op de andere rijk. Wat je noemt een langetermijninvestering. Gaat u er maar van uit dat u een paar jaar niet bij uw geld kunt.’

‘Goed. Een langetermijninvestering. Laten we het daar dan maar op houden. Wat mogen we van u verwachten?’

‘Binnen twee jaar verdriedubbel ik uw geld. In drie jaar zeker. Belangrijker is dat het kapitaal in alle opzichten clean zal zijn.’

Picton glimlachte. ‘Hoe kan ik er zeker van zijn dat uw team zal leveren als het moeilijk wordt?’

‘Ik ken mijn klanten en mijn mensen, dr. Picton. Ik weet wat ik doe. U mag erop vertrouwen dat ik lever.’

‘Gelet op het geboden kapitaal waar u toezicht op moet houden, en de provisie die u in rekening brengt, mag u het mij niet kwalijk nemen dat ik dat te magertjes vind.’

De man in het pak vouwde zijn handen. ‘Wat stelt u voor?’

‘Mijn bazen gaan graag akkoord met uw voorwaarden en voorstellen. Maar in ruil daarvoor verwachten ze dat u uw beloften nakomt.’

De man van Saracen Laing keek zijn gast vluchtig aan. ‘Ik kom mijn beloften altijd na, dr. Picton.’

‘Goed. Dan begrijpen we elkaar.’ Picton sloeg zijn servet open en spreidde het uit op zijn schoot. ‘Tijd om te lunchen.’

Na het overlijden van zijn vader had Niccolo zich vastgeklampt aan Jack Ford. In de loop der jaren had Jack hem als een grote broer door het bestaan – met al zijn ups en downs – geloodst. Zelfs toen Donna door het leven van Jack paradeerde, bleef hij als vanouds voor Niccolo zorgen.

Jack was aandelenanalist bij Saracen Laing. Hij had een competent team van junioranalisten onder zich, en een flamboyante baas boven zich, en werd uitzonderlijk goed betaald. Donna was met hem getrouwd in de veronderstelling dat ze altijd boven aan zijn prioriteitenlijstje zou staan. Maar hij was een workaholic en ze zag hem zelden. Boven aan dat lijstje kwam ze dus nooit. En toen ze drie jaar getrouwd waren, sloop de wrevel in hun relatie.

Ze hadden een vrijstaand huis in Hampstead, aten in chique Londense restaurants, gingen weekendjes naar kuuroorden en spendeerden een vermogen aan uitstekende wijnen. Donna was gewend geraakt aan het marginale voordeel dat ze een man had die weinig eiste, maar veel te bieden had. Als fysiotherapeute in het streekziekenhuis, waar ze sportblessures behandelde, verdiende ze weinig. Beiden wisten dat hun levenswijze steunde op Jacks bonussen. Na een tijdje hield Donna niet zozeer meer van Jack als wel van de exorbitante leefstijl die hij haar bood, compleet met handtasjes van Gucci, schoenen van Prada en peperdure vakanties.

Toch vond ze Jack een mislukkeling. Hij liep altijd achterop, was nooit de man die hij had kunnen zijn. Ze spoorde hem aan om meer van zijn leven te maken. 'Kijk eens naar de kansen die je hebt laten liggen,' voer ze tegen hem uit. 'Je had gelegenheid genoeg om ze te grijpen!' In haar ogen waren ambitie en ondernemingszin zandkorreltjes die langzaam tussen zijn vingers wegglipten. Maar wat Donna wilde, kon Jack haar niet geven. Hij wilde niet weglopen voor het lot, voor de verantwoordelijkheid die op zijn schouders rustte.

'Beloof me dat je goed op Nicco-san past,' had de oude visser tegen hem gezegd. Sinds die dag was Jack de grote broer en beschermengel van Niccolo. Zelfs nu Niccolo dertig was, bleef hij zich bewust van die belofte. Donna kon er niet meer tegen. 'Zet jezelf toch niet steeds op de tweede plaats,' eiste ze voortdurend. 'Niccolo kan heus voor zichzelf zorgen.' Maar Jack wist wel beter. Niccolo had het uiterlijk, de hersenen en de drive om de top te bereiken. Er waren echter van die momenten dat Niccolo er zomaar de brui aan kon geven en de boel liet versloffen. Iemand moest op hem passen en hem bij de hand nemen. Vanaf de dag dat Jack zijn woord aan Mizuno-san gegeven had, had hij zich in alle opzichten uitstekend van zijn taak gekweten. Altijd had hij klaargestaan voor Niccolo, koste wat het kost. Ondanks het feit dat zijn vrouw hem om die reden beschimpte, had hij nooit spijt gehad van de manier waarop hij zijn leven leidde.

Toen Jack die avond thuiskwam, hadden Donna en Niccolo al gegeten en stond het dessert op tafel. Niccolo zat met een brede glimlach, glas wijn in zijn hand, tegenover Donna. 'Ik heb de baan, Jack,' zei hij enthousiast. 'Telecomanalist bij Saracen!'

Jack gooide zijn aktetas in de hoek en liep naar zijn vriend om hem blij te omarmen. 'Wanneer begin je?' vroeg hij.

‘Over twee weken. Ik kom net van de *Financial Telegraph* en heb ze mijn ontslagbrief gegeven.’

‘Geweldig,’ zei Donna meteen. ‘Dan zien jullie elkaar ook nog eens de hele dag op het werk.’

Jack en Niccolo keken elkaar vluchtig aan en grijnsden. ‘Is er nog wijn over?’ vroeg Jack. Donna haalde haar schouders op terwijl Niccolo naar de lege fles keek.

‘Ik haal een andere,’ zei Jack. ‘Dit moeten we vieren, Nicco.’ Hij deed zijn colbert uit en zijn stropdas af en daalde snel de smalle trap af naar de kelder. De wijn was opgeslagen overeenkomstig de leeftijd. De witte wijnen rechts, de rode links. Jack had een systeem – hoe hoger op het schap, hoe beter de vintage. Hij reikte links naar het bovenste schap, zocht even en vond de Pétrus 1967.

Halverwege de trap stopte hij even en tuurde naar de kleine alkoof in de muur. In een soort schrijn stond een foto in een houten lijst tussen het ruwe metselwerk. Een oude zwart-witfoto die bij de randen vergeeld was. Een foto waarop een Japanse visser van middelbare leeftijd in kleermakerszit op een zonnig strand zat. Pal voor hem bevond zich een zeer verweerde vissersboot. Er stonden drie jongens omheen. Na twintig jaar was Niccolo niet veel veranderd. Een lange knul met een pezig postuur, en natuurlijk met die eeuwige eigenzinnige blik van hem. Op de foto was Jack de kleinste, hoewel hij met drie jaar verschil de oudste was van het trio. Dat gedrongen postuur had hij nog steeds, maar dat mollige van zijn kindertijd was verdwenen. Net als zijn onbevangingheid. De derde knul van het trio was een jongere versie van de visser. Net als zijn vader leek hij zich voor de camera niet op zijn gemak te voelen.

Jack maakte het bovenste knoepje van zijn overhemd los en betastte het zilveren kettinkje dat om zijn nek hing. Hij pakte de haaientang vast en drukte er teder een kus op. Twee personen verdienden het om vanavond eveneens aanwezig te zijn bij het feestje van Niccolo.

‘Goeiemorgen, meneer. Ik ben Domingo. U wordt verwacht.’ Het onlangs aangestelde hoofd van de bewakingsdienst was afkomstig uit de Dominicaanse Republiek. Een elegante man die er geen enkele moeite mee had dat hij zo lang was. ‘Ik heb een pasje voor u, meneer. Welkom bij Saracen Laing.’

‘Bedankt,’ zei Niccolo. Glimlachend nam hij een envelop aan.

‘U neemt de lift naar de mezzanine. De persoonlijk assistente van meneer Sikorski zal u daar verwelkomen.’ Niccolo negeerde het advies van Domingo en nam de trap. Het was een paar minuten over zeven. Hij was vroeg.

Het indrukwekkende pand was gebouwd in een tijd dat de schoonheid van de vorm belangrijker was dan het kostenplaatje of de praktische kant. Een gebouw waar elke kamer een eigen verhaal had en dat in de oorlog waarschijnlijk een paar voltreffers had moeten incasseren, maar daar kon het pand wel tegen.

Op de handelsvloer was het inmiddels een drukte van belang. Hoewel de Londense beurs pas om acht uur openging, zaten enkele traders al op overzeese beurzen. Sommigen telefoneerden met Tokio, Hongkong en Singapore. Niemand had tijd.

Anne-Marie Smith zei niet veel. Ze liet hem zijn bureau zien alsof die taak beneden haar stand was. Als persoonlijk assistente van het hoofd van Research was ze efficiënt, beleefd en werkte ze op haar manier hard. Het was haar taak om zijn telefoontjes te screenen, zijn e-mails te wissen, zijn schone was op te halen, zijn weekendfeestjes te organiseren, zijn brieven uit te typen en nog veel meer. Dankzij het feit dat het haar telkens lukte om alles naar de typeploeg te delegeren, had ze haar handen vrij voor talrijke andere activiteiten. Haar hoge telefoonrekening – de bank betaalde – was berucht. En ze surfte wat af op internet voor spannende vakantiearrangementjes. ’s Middags was ze doorgaans in de fitnessruimte te vinden.

Anne-Marie was de poort naar Larry’s wereld. Haar omzeilen was moeilijk, maar niet onmogelijk. Slechts een klein aantal zeer gewaardeerde bankcliënten had het telefoonnummer van Larry’s kantoor.

Niccolo zag Jack enkele rijen verder. Hij stak zijn hand op. Jack knikte en zwaaide eveneens.

Enkele minuten later kwam Larry Sikorski aan een kant van de handelsvloer uit een kantoor met een glazen front. Hij was in gezelschap van Rupert Southgate, het hoofd van Telecom. Larry zag er nog steeds goed uit, hoewel de late avonden en te veel wijn hun tol begonnen te eisen. De donkere wallen onder zijn ogen verdwenen niet meer, en zijn tweede kin had eindelijk een gelukkig huwelijk gesloten met de eerste. Zijn ouderdomskenmerken vielen minder op dankzij zijn egale teint en het feit dat hij onberispelijk gekleed ging in een matzwart kostuum met één rij knopen. Hij straalde stijl, lef en zelfverzekerdheid uit.

‘Goeiemorgen, Larry,’ klonk het hier en daar.

‘Hallo iedereen,’ zei Larry. ‘Hé, Ru, heb jij in de kranten die shit gelezen over Ultrafone? Kijk eens of JC daar al mee bezig is, oké?’ Daarna richtte hij zich tot zijn nieuwe aandelenanalist. ‘Alles kits, Niccolo?’ vroeg hij. ‘Welkom op de handelsvloer.’

‘Met mij gaat het prima, dank je. En met jou?’

‘Ik sta weer in de startblokken. Ben net terug van de Canarische Eilanden, waar ik mijn twee dochters heb achtergelaten op mijn jacht. Wat mij betreft mogen ze daar overwinteren. In de vakantieperiodes heb ik de voogdij. Die trut denkt dat ik mijn kids de rest van het jaar niet aankan!’

Her en der werd geforceerd gelachen.

‘Hem ken je al.’ Larry draaide zich om naar het hoofd van Telecom. ‘Rupert is jouw manager, zoals we besproken hebben. Maar mijn deur staat altijd voor je open, vergeet dat niet. Als hij je zo slecht behandelt als zijn wijf, zorg ik ervoor dat hem de oren gewassen worden.’ Niccolo grinnikte in koor met de anderen omdat hij vond dat dat moest.

Rupert was begin veertig en had dun, blond haar en grijze ogen. ‘Fijn om je bij de club te hebben,’ zei hij terwijl hij zijn boord losmaakte. ‘Je hebt in het verleden al enkele zeer interessante dingen gedaan.’ Zijn kostschoolaccent verraadde een chique opvoeding, maar zijn vermoeide, nerveuze manier van doen maakte hem ouder dan hij feitelijk was. Hij en Niccolo gaven elkaar een hand.

‘Ik heb acht telecomanalisten die direct verslag uitbrengen aan mij,’ zei Rupert. ‘Die daar is mijn luitenant.’

Een jonge kerel keek op. Hoewel hij lang en atletisch was, leek het of hij de last van de wereld op zijn schouders torste. ‘James Heath. Hallo. Ik ben nu ergens druk mee. We spreken elkaar later wel.’ Hij kwam kortaangebonden en in zijn woordgebruik bijna explosief over. Niccolo gaf de voorkeur aan de directheid van James boven de ongegronde vleierigheid van Rupert.

‘Ik wil je graag voorstellen aan een zeer speciaal iemand,’ zei Larry. ‘Zij is jouw verbinding met de buitenwereld. Je reddingslijn. Institutionele topfondsen eten uit haar hand. Het is haar taak om jouw werk op de markt te brengen. Maar ze moet je wel eerst mogen. Verkloot het niet, anders kun je het bij haar verder wel schudden.’

Niccolo keek naar zijn reddingslijn. Zijn mond viel er bijna van open. Odile Thévèneau was een plaatje: klein en welgevormd, eenvou-

dig maar elegant gekleed, en het leek of haar huid licht gaf. Odile ging hem voor over de handelsvloer: een grote, open ruimte waar misschien wel vijfhonderd traders, analisten en secretaresses druk doende waren. Vrijwel allemaal blanke mannen. Iedereen leek van alles tegelijk te doen: sommigen communiceerden in een soort geheime gebarentaal terwijl anderen door twee telefoons spraken en ook nog notities maakten; weer anderen starden ogenschijnlijk verdwaasd maar toch geconcentreerd naar lange rijen beeldschermen terwijl ze zich niets gelegen lieten liggen aan de herrie om hen heen. Op twee enorm grote beeldschermen, aan elke kant van de handelsvloer, waren de gegevens te zien van wel honderd aandelen, obligaties, indexen en wisselkoersen. Schuivende, flakkerende cijferrijen die ervoor zorgden dat sommigen opkeken, vloekten en woedend de hoorn op de haak smeten.

‘De traders hebben het druk vandaag,’ merkte Niccolo op.

‘Zoals elke dag,’ antwoordde Odile. Ze had mooie tanden. ‘Bijna alle winst van de bank komt uit deze hoek. Ze weten dat, waardoor ze naast hun schoenen gaan lopen en denken dat ze de Almachtige zijn. Maar in feite vertrouwen ze op jullie, de analisten. Jullie vertellen ze welke kant het op gaat in de financiële markten. Als jullie de plank mislaan, breekt hier de hel los.’ Niccolo keek om zich heen. De traders dachten misschien dat ze God waren, maar de handelsvloer leek meer op een hel dan op de hemel.

‘En Larry dan?’ vroeg hij.

‘Larry valt best mee in de praktijk als je hem eenmaal hebt leren kennen.’

Ze praatten nog wat langer en ontdekten dat ze veel met elkaar gemeen hadden. Odile was van Franse afkomst. Haar vader zat in de diplomatieke business waardoor ze als kind nooit lang ergens gewoond had. Met Niccolo was dat van hetzelfde laken een pak omdat zijn vader bij de marine werkzaam was geweest. Niccolo dacht dat hij in de toekomst heel goed met haar zou kunnen opschieten. Hij zat aan zijn bureau en keek naar de spullen die hij tot zijn beschikking had, zoals de vier platte beeldschermen, pal voor hem, waarvan er een verbonden was met Reuters, een met Kloomberg en de andere twee naar keuze. Op de schermen van Reuters en Kloomberg zag hij een enorme hoeveelheid informatie: pijltjes wezen naar boven en vervolgens weer naar beneden, nieuwe alerts verschenen en verdwenen – het schuivende grote geld. De informatie was live en de winsten werden onmiddellijk

geïncasseerd. De koersen van de belangrijkste aandelen veranderden terwijl je ernaar keek.

Op de rustige zevende verdieping – met fraai uitzicht – van een indrukwekkende glazen kantoorflat die boven de rivier uittorende, zat Amanda Sanderson, Chief Enforcement Officer van de Financial Services Authority, de FSA, in haar stoel en leunde achterover terwijl ze van het uitzicht genoot. Op haar bureau lag een stapel management-rapporten waarin precies stond hoe slecht haar afdeling het in de afgelopen twee kwartalen had gedaan.

Op de salontafel in de hoek lagen de *Financial Times*, de *Economist* en de *Wall Street Journal*. En over de vloer verspreid stapels vertrouwelijke dossiers. Opengeslagen over de lengte van een versleten Chesterfieldsofa lagen *The British Journal of Criminology*, uittreksels van de Proceeds of Crime Act en beduimelde transcripties van vorige zaken waarin de FSA zonder succes geprocedeerd had. Ze bevestigden allemaal haar ergste nachtmerrie. Haar portefeuille was vergeven van kansloze zaken. Zelfs de meest speculatieve gokker zou er geen cent voor geven. Alles werd ook nog eens een graadje erger gemaakt door haar ijverige counterpart uit New York, iemand die alleen uit was op publiciteit; de procureur-generaal van New York ruïneerde graag Amerikaanse investeringsbanken en had inmiddels van zijn hobby een voltijds baan gemaakt. Bij hem stak Amanda Sanderson af als een amateur.

De onderzoeksteams van de FSA gingen te vaak op jacht naar hope-loze zaken die weinig kans maakten op succes in het onmogelijk milde Britse rechtssysteem. Sanderson had de lastige taak om de troosteloze statistieken van haar afdeling twee keer per jaar uit te leggen aan de minister van Financiën terwijl de zwendelteams binnen de Square Mile straffeloos door konden gaan met hun praktijken. De kranten kwamen inmiddels met meer fraudezaken dan de FSA.

Het moreel onder de mensen van haar afdeling lag nu onder het nulpunt. Zo erg was het nog nooit geweest. Haar baan hing waarschijnlijk aan een zijden draad. De enige reden om een feestje te bouwen was dat niemand die goed bij zijn hoofd was momenteel in haar schoenen wilde staan. Maar dat nam niet weg dat er in de wandelgangen van de macht fluistercampagnes werden opgezet. Ze moest binnen niet al te lange tijd een zaak met veel publiciteit winnen en aldus in Westminster

de scalp tonen van een grote naam – een Londense hoogvlieger. Eentje was voldoende.

Odile trakteerde Niccolo op een lunch in de bedrijfskantine. Ze namen plaats aan een tafeltje achter in de tv-lounge. Het was bijna halfeen. Dadelijk zou het razend druk worden. Odile gaf de voorkeur aan een salade, terwijl Niccolo een driegangenmenu koos plus een blikje cola en een Mars.

‘Hé’ Hij wees naar de tv. ‘Wie is die vent bij TNBC?’

‘Dat is Charlie Doyle. Zijn vrienden noemen hem Popeye,’ zei Odile terwijl ze met wat slablaadjes in de weer was. ‘Op de handelsvloer zit hij pal achter jou. Aardige kerel. Ik zal hem straks aan je voorstellen.’

‘Jack heeft me veel over hem verteld. Hij werkt graag voor hem en zegt dat Doyle de beste chef is die hij in tijden gehad heeft.’

Odile boog zich naar voren. ‘Ik hoor dat jij en Jack elkaar van vroeger kennen.’

‘We zijn samen opgegroeid... de lagere school, zomervakanties, universiteit, noem maar op. Komt Charlie vaak op tv?’

‘Ja. Hij is het hoofd van Technology Research. Hij verstaat zijn vak goed en ontziet niemand.’

Charlie was een gezette man met brede kaken, een dubbele kin en een zware, hoornen bril. Hij ging duur gekleed en toch zag hij er sjofel uit. Ook voor de camera gedroeg hij zich heel naturel. Door het geroezemoes in de lunchzaal konden Niccolo en Odile niet alles verstaan wat hij op tv allemaal te vertellen had.

‘Iedereen vindt Charlie aardig,’ vervolgde Odile. ‘Met hem kun je lachen. Hij is een uitstekende technologie-analist, anders zou je zeggen dat hij op het podium thuishoort. De klanten zien hem graag; hij is zo onderhoudend. Daar komt bij dat zelfspot hem niet vreemd is. Dat zie je niet vaak in onze business. Soms ben ik de andere analisten spuugzat. Een zootje mislukkelingen met broze ego’s en te veel testosteron. Maar Charlie hoeft zich niet te bewijzen. Hij heeft alles al een keer gedaan. Eind jaren negentig werd hij vijf jaar achter elkaar gekozen tot de beste technologie-analist. Tijdens de internetboom heeft hij veel verdiend. Héél veel. Inmiddels heeft hij de reputatie opgebouwd dat hij in staat is als eerste de volgende sensatie in de technologiewereld te voorspellen. Hij is iedereen ver voor. Hij is Amerikaan maar woont hier al twintig jaar, al sinds Saracen Laing zijn verzoek

om van Wall Street naar Londen overgeplaatst te worden gehonoreerd heeft.’

‘Het lijkt me geweldig om voor hem te werken.’

‘Pas op wat je wenst. Hij zit nu in zijn midlifecrisis. Sinds hij een Bucati heeft gekocht, schamen zijn vrouwen en kinderen zich om samen met hem gezien te worden.’

‘Ik mag hem nou al! Maar, eh... vrouwen?’

‘Inderdaad. Allemaal exen. En duur in het onderhoud.’

Team 19 van de Enforcement Division van de FSA was bijeengekomen voor een belangrijke vergadering. De teamleden wisten alles over dr. Picton. Ze wisten wat hij deed voor de kost, en dat hij de reputatie had dat hij meedogenloos te werk ging. Ook wisten ze dat hij zich in verschillende rechtsgebieden in Europa en het Midden-Oosten met witwaspraktijken bezighield. Ze vermoedden dat hij in New York een klein fortuin had verdiend aan de beurskrach na 11 september. Het was echter onmogelijk om erachter te komen of hij voorkennis had gehad. Maar ze waren er vrijwel zeker van dat hij zijn oude trucjes weer van stal had gehaald.

Er was echter een probleem.

Ze konden niets bewijzen.

Dr. Picton wiste zijn sporen zorgvuldig uit. In de afgelopen tien jaar was zijn naam in verband gebracht met vier moorden, zonder dat er een arrestatiebevel werd uitgevaardigd. Hij had contacten op hoog niveau in de Britse regering en schroomde niet die te gebruiken. Ook was hij zéér loyaal aan zijn betaalmesters en zéér intolerant tegenover degenen die hem voor de voeten liepen.

Team 19 werd geleid door Arnaud Veyrieras, geronseld van Interpol in Parijs, om zijn deskundigheid omtrent de georganiseerde misdaad. Zoals vele anderen met een soortgelijke positie in de Enforcement Division hadden ze hem een onmogelijk dossier gegeven. Arnaud liet zich niet graag adviseren. Hij zat al dertig jaar in het vak en vond dat hij geen advies nodig had. Dat nam niet weg dat Sanderson het niet kon laten om hem zo nu en dan een hint te geven. Het oplossen van oude fraudezaken, zo vertelde ze hem, had alles te maken met grondig onderzoek en een obsessieve aandacht voor detail. De ontdekking van een nieuwe zwendel had daarentegen meer met mazzel van doen. Veyrieras dwong die mazzel af. Toen hij in Londen arriveerde,

stelde hij zijn eigen Team 19 samen en besteedde een groot deel van het jaar aan training. Als Picton iets te verbergen had, wilde Arnaud degene zijn die dat aan het licht bracht.

Toen de zeven leden van het onderzoeksteam bevestigd aanwezig waren, dimde Arnaud het licht en zette de projector aan.

‘Ik wil actie zien, mensen,’ begon hij. ‘Zo snel mogelijk. Ik wil dat jullie je gaan uitsloven. Sanderson staat onder druk en moet met resultaten komen. Jullie werken voor Sanderson. Dus staan jullie onder druk om haar die resultaten te geven.’

In de afgelopen maanden was het team gewend geraakt aan zijn accent. Maar dat eeuwige machogedrag kwam hen inmiddels de keel uit. Twee mannen achter in de kamer zeiden morrend: ‘Stomme fransoos!’ Arnaud liet zijn blik over de hoofden glijden, maar het was te donker om de schuldigen te lokaliseren. ‘We hebben te maken met een syndicaat van grote investeerders,’ vervolgde hij. ‘Dat syndicaat staat onder leiding van de jonge Oezmaanse prins Mubarak bin Majid Al Shahaan. Zijn vriendjes noemen hem gewoon prins. Zijn vader is de sultan van Oezmanië en eigenaar van UsmanOil. Mubarak leidt een groep jonge Arabische mannen die met papa’s geld mogen dollen, veelal oliedollars uit de Golf. Die kerels hebben gestudeerd. Sommigen zijn afgestudeerde economie-MBA’ers; zeer vooraanstaande scholen. Velen hebben voor de beste investeringsbanken gewerkt. Bovendien hebben ze allemaal connecties. En dan bedoel ik contacten die ertoe doen. Toch blijven het gewoon rijke kids die geen idee hebben hoe de wereld in elkaar zit. Niettemin hebben ze hoge winsten geboekt op westerse effectenbeurzen. In de afgelopen zeven jaar waren hun winsten te mooi om waar te zijn en te consistent om genegeerd te worden. Daarom denken we dat dr. Picton al die tijd de sturende factor is geweest van dat syndicaat. Die knullen zouden dat nooit zelf voor elkaar hebben gekregen.’

Arnaud haalde een hendeltje over: de eerste dia schoof in de projector. Een foto van een blanke, middelbare en bebaarde man die, gekleed in een zwart pak, een restaurant binnenloopt.

‘Dat is dr. Picton, zoals de meesten van jullie inmiddels weten. De naam is nep. Hij heeft verschillende valse namen. Zijn doctorstitel zou daarentegen wel eens echt kunnen zijn: iets in de deeltjesfysica, denken we. Het brein van Picton werkt sneller dan een Intel Centrino. En hij wist zijn sporen zeer zorgvuldig uit. Kennelijk brengt hij veel tijd door in dit restaurant, de Moneypincher’s Inn in de St. Swithins Lane. Hij

luncht daar vrijwel elke dag en houdt kantoor op de bovenverdieping. Hij slaapt daar ook wel eens. We willen dat deze man ons naar het hol van de leeuw leidt.'

Arnaud drukte nonchalant op een knopje aan de projector om de volgende dia te bekijken. Een foto van een donkere jongeman met kortgeknipt haar en onopvallend gekleed in een sportief, wit overhemd zonder boord en een blauwe spijkerbroek. Picton en hij gaven elkaar een hand in het verlaten restaurant. 'Dat is de prins. Net als zijn syndicaatvrienden is hij een afgestudeerde MIT'er en heeft hij een Harvard MBA. Maar slim is hij niet. Dus gebruikt hij Picton als zijn tussenpersoon. Picton beschouwt zichzelf graag als een strateeg.'

Arnaud draaide zich om en keek naar zijn publiek. 'Wat ik jullie nu ga vertellen, is slechts een vermoeden van mij. Maar als ik gelijk krijg, zou dit wel eens een veel grotere vangst kunnen worden dan waar ieder van ons tot nu toe ooit getuige van is geweest.'